

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.959 van 16 september 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 2006 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Verzoekster dient op 7 november 2005 een aanvraag in tot vestiging, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

Door de gemachtigde van de minister wordt op 7 december 2005 beslist tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 9 januari 2006 overlijdt de echtgenoot van verzoekster.

De gemachtigde van de minister neemt op 12 januari 2006 de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

"In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 07 november 2005 door

T. N. (...) geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich brengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Overwegende dat de echtgenoot van betrokkene overleden is, kan de relatie niet meer gecontroleerd worden.

*motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
                                  artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
                                  K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998."*

2.   Rechtspleging

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoeker Abderrahmane ZARRABI, geboren op 25 maart 1996, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de moeder van het minderjarige kind optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre dit uitgaat van het voornoemde minderjarige kind (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.   Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, 42, 43 en 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt dat zij zich gevestigd heeft bij haar echtgenoot en dat bijgevolg haar recht op verblijf dient te worden erkend. Verder stelt verzoekster dat er geen enkele indicatie is dat er sprake zou zijn van het ontbreken van een gezinscel of van het ontbreken van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. Zij is met haar Nederlandse echtgenoot in Turnhout in het huwelijk getreden. Verzoekster stelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout hierbij de nodige controles heeft kunnen doorvoeren op de

echtheid van de relatie en van het huwelijk. Verzoekster brengt een stuk bij waaruit blijkt dat zij op 4 november 2005 werd ingeschreven op het adres van haar echtgenoot. Verzoekster meent dat er in casu geen sprake is van een gebrek aan relatie tussen de echtgenoten of van een aparte woonst. Tevens stelt verzoekster dat de relatie en de samenwoning reeds gecontroleerd was en dat het feit dat er na het overlijden geen nieuwe controles kunnen gebeuren, niet wegneemt dat er wel degelijk sprake was van een gezinscel en een relatie tussen de echtgenoten. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing aldus de artikelen 40 en 42 Vreemdelingenwet schendt. Tot slot stelt verzoekster dat artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt om welke redenen de binnenkomst en het verblijf aan de EG-vreemdeling mag worden geweigerd en dat geen van de in dit wetsartikel bepaalde redenen worden vermeld in de bestreden beslissing.

Artikel 40 § 3 Vreemdelingenwet stelt dat:

*“Tenzij deze wet anders bepaalt, worden de hierna volgende personen, van welke nationaliteit ook, met de in § 2, 1°, 2° en 3°, bedoelde EG-vreemdeling gelijkgesteld, mits zij zich met hem vestigen of komen vestigen:
1° zijn echtgenoot”*

De bestreden beslissing betwist niet dat verzoekster gehuwd is (was) met een Nederlandse onderdaan, doch stelt dat niet voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 40 § 3, namelijk dat verzoekster zich bij haar echtgenoot moet vestigen. De bestreden beslissing verwijst naar het arrest van 24.4.1995 van de Raad van State, dat stelt dat vestiging niet noodzakelijk samenwoning vereist maar wel een minimum aan relatie, met name een gezinscel.

Verzoekster stelt zelf in haar verzoekschrift dat haar echtgenoot op 9 januari 2006 is overleden. Bijgevolg kan er geen samenwoning meer zijn en kunnen de echtgenoten geen gezinscel meer vormen. Verzoekster betwist dit ook niet, maar verwijst naar de feitelijke situatie zoals ze bestond op het ogenblik van de vestigingsaanvraag en naar de positieve samenwoningcontroles die er al geweest zijn in het kader van haar huwelijk. Het is echter niet de feitelijke situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de vestigingsaanvraag die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van het feit of er al dan niet sprake is van vestiging, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. De vestiging dient beoordeeld te worden in het licht van de toestand op het ogenblik van de te nemen beslissing. Op dat ogenblik was er geen sprake van een gezinscel. Het feit dat dit buiten de wil van verzoekster om gebeurde en het feit dat verzoekster een kind heeft met haar overleden echtgenoot, verandert niets aan het feit dat verzoekster op het ogenblik van de uitspraak van de beslissing niet voldeed aan de voorwaarde gesteld door artikel 40 § 3 Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 42 Vreemdelingenwet, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast te stellen dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat de bestreden beslissing de voormelde bepaling schendt, minstens valt de kritiek ter zake samen met haar hiervoor besproken grief.

Aangaande de schending van artikel 43 Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het verblijfsrecht waarop verzoekster zich wil beroepen als E.G.-vreemdeling echter niet absoluut is, maar onderworpen is aan de bepalingen gesteld in artikel 40 § 3 Vreemdelingenwet zoals hierboven uiteengezet. Enkel wanneer aan de voorwaarden gesteld door de Vreemdelingenwet is voldaan, is er een recht op verblijf en dit recht kan enkel beperkt worden door redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. In casu voldoet verzoekster niet aan de voorwaarden gesteld onder artikel 40 Vreemdelingenwet, namelijk het zich vestigen, zoals blijkt uit de uiteenzetting in de vorige alinea. Aldus is er geen recht op verblijf ingevolge artikel 40 Vreemdelingenwet en kan verzoekster bijgevolg ten

aanzien van haar artikel 43 Vreemdelingenwet niet laten gelden. Bijgevolg diende de bestreden beslissing niet te verwijzen naar de redenen vermeld in artikel 43 Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat elke administratieve beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte aanvaardbaar zijn en feitelijk juist zijn. De motieven dienen kenbaar juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en te verantwoorden. De motivering moet concreet en precies zijn. Standaardformules en stereotiepe motiveringen zijn uit den boze. Verzoekster stelt dat de weergegeven motivering, zowel in feite als in rechte, op één zin na, volstrekt gelijk is met talloze andere beslissingen tot weigering van de vestiging. Verder stelt verzoekster dat in de eerste twee zinnen wordt gesteld dat er een minimum aan relatie moet zijn tussen de echtgenoten en dat er een gezinscel, een reële echtelijke band, een levensgemeenschap moet bestaan. Vervolgens wordt overwogen dat de relatie niet meer gecontroleerd kan worden omwille van het overlijden van haar echtgenoot. Verzoekster verwijst naar haar eerste middel en stelt dat uit het neergelegde stuk ontegensprekelijk blijkt dat er een gezinscel was. Verzoekster herhaalt haar bespreking uit het eerste middel. Tot slot stelt verzoekster dat de motivering in rechte juist moet zijn. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40 § 6 Vreemdelingenwet, terwijl de juiste rechtsgrond artikel 40 § 3 Vreemdelingenwet is. Haar echtgenoot had niet de Belgische, maar de Nederlandse nationaliteit.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van de Raad van State van 24 april 1995 waarin het begrip “gezamenlijke vestiging” nader toegelicht wordt en waarin gesteld wordt dat er een “minimum aan relatie” moet bestaan, alsook naar het feit dat verzoeksters echtgenoot overleden is en de relatie hierdoor niet meer gecontroleerd kan worden. Uit de bespreking van het voorgaande middel blijkt niet dat de verweerder de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld of dat hij onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Zelfs indien de beslissing is gemotiveerd met een stereotiep antwoord, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig genoeg is.

Waar verzoekster de bespreking van haar eerste middel herhaalt, kan worden volstaan door te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Daar waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing de verkeerde rechtsgrond vermeldt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat het een louter materiële vergissing betreft. Verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel daar zowel artikel 40 § 6 Vreemdelingenwet, als artikel 40 § 3 Vreemdelingenwet dezelfde voorwaarde van gezamenlijke vestiging stellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.